

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1995/2023
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Видицки адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине, Нови Сад, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/23 од 11.01.2023. године, на седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/23 од 11.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/23 од 11.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/23 од 11.01.2023. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2299/21 од 29.09.2022. године којом су одбијени тужбени захтеви којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи за период 01.06.2018. до 30.12.2020. године, на име исхране у току рада исплати укупан износ од 94.552,11 динара (од чега 76.409,00 динара на име главнице и 18.143,11 динара на име законске затезне камате обрачунате на дан вештачења 24.03.2022. године), као и законску затезну камату на износ од 76.409,00 динара од 25.03.2022. године до исплате, на име регреса за коришћење годишњег одмора за период 01.06.2018. до 31.05.2021. године укупан износ од 87.839,01 динара (од чега 71.534,85 динара на име главнице и 16.304,16 динара на име законске затезне камате обрачунате на дан вештачења 24.03.2022. године), као и законску затезну камату на износ од 71.534,85 динара од 25.03.2022. године до исплате, и да јој накнади трошкове парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара. Ставом трећим изреке, ослобођена је тужиља обавезе плаћања судских такси.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, код утврђења да је тужилца као запослена којој се плата исплаћује у висини вредности минималне зараде у јавној служби, као корисника буџетских средстава, остварила право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Ревизијом се неосновано указује на постојање другачије судске праксе. Постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У овом случају вредност предмета спора је очигледно нижа од вредности која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић